

BATEC

L'ESTAT DE PRESÈNCIA EN LA MEDICINA

JOSEP ORTÍ

“ INTENTO ACONSEGUIR QUE ELS ESTATS DE SOFRIMENT INEVITABLE NO ENFONSIN LA PERSONA EN LA DESESPERACIÓ, SINÓ QUE LA FACIN CRÉIXER EN LA SEVA DIMENSIÓ HUMANA I ESPIRITUAL. ”

Les persones que ens hem acostat a la medicina amb voluntat d'ajuda al patiment per damunt de qualsevol altra motivació i que no ens sentim identificades amb una actitud freda i distant sobre qualsevol posicionament que no sigui l'estricta mètode de ciència mecanicista, no ho hem tingut fàcil. En el meu cas, el descobriment de les medicines holístiques i tot el que m'ha aportat treballar en un servei dedicat a les malalties cròniques, l'acompanyament de final de vida i les cures pal·liatives, m'han permès experimentar que allò que anteriorment semblava que havia d'anar com les vies d'un tren –junt però sense poder-se tocar– començava a quallar en una pràctica professional que podia incloure plenament la transcendència.

Metges i infermeres ens dediquem a ajudar les persones en

allò que causa patiment físic i emocional, però la meua vivència i pràctica espiritual m'han portat a estar molt atent al patiment espiritual. Aquest no és estrictament el que fa referència a temes metafísics o religiosos, sinó a tot allò que pot ajudar, en situacions de sofriment intens i en l'estat a prop de la mort, a donar sentit al que s'ha viscut, a l'acceptació, la consciència, la reconciliació i la pau interior.

Podem valer-nos d'eines pròpies de les teràpies, però el que de veritat compta per a mi és la voluntat de mantenir un estat de presència que aculli el patiment, que no fugi quan no podem curar, que els recursos que donem no siguin estàndards, sinó segons cada individu. Una presència que implica una mirada que dona dignitat a la persona; i, quan afloren dubtes profunds sobre el significat de la vida i la malaltia, no refugiar-me

en nomenclatura tècnica, sinó, com a metge, donar recursos que ajudin i permetin fer aflorar el sentit de transcendència de l'ésser humà. Estar amb aquesta presència receptiva sé que és la millor eina per tal que les persones tinguin la certesa que poden ser escoltades en aquesta dimensió.

La meua direcció terapèutica no és només ajudar a millorar les causes i els símptomes, sinó que els estats de sofriment inevitable no enfonsin la persona en la desesperació, aportant mitjans que la facin créixer en la seva dimensió humana i espiritual. Sé que, si els professionals ens reconeixem i sentim en la mateixa condició d'ésser humà que inclou la malaltia i la mort, podem establir una complicitat en la comunicació amb els pacients, i això ens permet rebre el regal de créixer també humanament, professionalment i espiritualment. —